

Skatteministeriet

8. december 2019
J.nr. 2019-3365

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 64 - Forslag til Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skatteindberetningsloven og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats (Kommunalt ejede forsyningsvirksomheders valg af privat inddrivelse, restanceinddrivelsesmyndighedens overvæltning af omkostninger på skyldner ved brug af privat inkassator til inddrivelse i udlandet, ophævelse af fradragsret for renter af fordringer under inddrivelse samt forældelse m.v. i genoptagelsessager på inddrivelsesområdet m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 13 af 28. november 2019.

Morten Bødskov

/ Annemette Ottosen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 28. november 2019 fra DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening, jf. L 64 - bilag 5.

Svar

Henvendelsen fra DANVA, Dansk Energi, Dansk Fjernvarme og Dansk Affaldsforening ("brancheorganisationerne") omhandler den del af lovforslaget, der vedrører kommunalt ejede forsyningsselskabers mulighed for at overgå til privat inddrivelse.

1. Brancheorganisationerne spørger, hvilke konkrete arbejdsprocesser i Gældsstyrelsens inddrivelsessystem der ligger til grund for ministerens vurdering af, at det vil være omkostningstungt for Gældsstyrelsen, såfremt et kommunalt ejet forsyningsselskab efter ca. 3 år anmoder om at skifte inddrivelsesaktør. Brancheorganisationerne spørger endvidere, om det er muligt at indrette Gældsstyrelsens inddrivelsessystem således, at arbejdsprocessen ved skiftet mellem inddrivelsesaktør primært bliver løftet ved tastearbejde udført af de kommunalt ejede forsyningsselskaber

Kommentar

Jeg bemærker hertil, at den foreslåede bindingsperiode på 3 år og den manglende mulighed for løbende til- og fravalg af privat inddrivelse er nødvendig for at undgå en omkostningstung proces med fordringshaveres til- og frakobling fra Gældsstyrelsens inddrivelsessystemer, PSRM og DMI.

Hvis et kommunalt ejet forsyningsselskab efter en treårig periode med privat inddrivelse skulle vælge at gå tilbage til offentlig inddrivelse, vil der principielt skulle indgås en ny fordringshaveraftale og gennemføres en tilkobling til PSRM i en særlig proces, der både skal sikre, at systemerne rent teknisk kan kobles til hinanden, og at fordringerne lever op til datakvalitetskrav m.v. med henblik på at sikre en lovlig inddrivelse. Herudover vil det skulle sikres – maskinelt og/eller manuelt – at alene fordringer, der er opstået efter skæringsdatoen for omvalget, kan modtages til inddrivelse i Gældsstyrelsen. Samme fordring må således ikke være under både offentlig og privat inddrivelse. Et sådant ansvar vil primært påhvile forsyningsselskaberne, men risikoen for fejloversendelser øges, hvilket kan føre til efterfølgende oprydning og returnering af fordringer fra Gældsstyrelsen.

Der ville ved en mulighed for løbende til- og fravalg af privat inddrivelse desuden kunne opstå situationer, hvor skyldnere vil skulle forholde sig til, at de kan blive udsat for både offentlig og privat inddrivelse af gælden – fordelt hen over en bestemt skæringsdato – til deres forsyningsselskab. Med den foreslåede ordning vil skyldnerne i en overgangsperiode skulle affinde sig med en sådan situation, men den vil ved en mulighed for løbende til- og fravalg af privat inddrivelse kunne blive gentaget adskillige gange. De nævnte udfordringer vil ikke kunne løses med tastearbejde udført af de kommunalt ejede forsyningsselskaber i forbindelse med deres til- eller fravalg af privat inddrivelse.

2. Brancheorganisationerne spørger, om ministeren kan bekræfte, at lovforslagets udformning betyder, at den oplagte proces for at få restancerne hjem er at gå direkte i fogedretten frem for at søge en løsning i det forudgående inkassoarbejde. Brancheorganisationerne spørger endvidere, om ministeren mener, at det er ønskværdigt, at der i forbindelse med privat inddrivelse skal søges en indenretlig løsning hos fogedretten.

Kommentar

Lovforslaget angår kun selve inddrivelsen af forsyningsselskabernes krav. Jeg kan ikke bekræfte, at lovforslaget indebærer, at forsyningsselskaber altid skal vælge at gå i fogedretten med deres krav. Jeg mener heller ikke, at det er ønskværdigt, at en inddrivelsessag skal helt til fogedretten. Det er ikke en følge af lovforslaget, at skyldnerne vil opleve, at forsyningsselskaberne må droppe den ”udenretlige inddrivelse” til fordel for den ”indenretlige inddrivelse” via fogedretten.

Lovforslaget tager således ikke stilling til, hvilke opkrævningsværktøjer forsyningsselskaberne vil kunne tage i anvendelse. Forsyningsselskaberne vil selvfølgelig kunne gennemføre en ”en udenretlig inddrivelse”, f.eks. med rykkere, frivillige afdragsordninger m.v. Det vil givetvis i mange tilfælde føre til, at skyldneren vælger at betale frem for at risikere at komme i fogedretten. Jeg kan derfor kun opfordre til, at forsyningsselskaberne forsøger sig med en sådan intensiveret opkrævning af deres krav.

3. Brancheorganisationerne anfører, at det som følge af lovforslagets udformning er uvist, hvilke konkrete inkassoomkostninger der kan overføres på skyldner, og de spørger derfor, om det kan bekræftes, at dette vil betyde ekstra ressourceforbrug og uklarhed hos forbrugere, kommunalt ejede forsyningsselskaber og fogedretter. Brancheorganisationerne spørger i den forbindelse, om en udenretlig eller indenretlig er mest indgribende for en potentiel skyldner i forsøget på at få afsluttet et skyldforhold.

Kommentar

Når et privatejet forsyningsselskab ikke kan få en skyldner til frivilligt at betale sin gæld til forsyningsselskabet, vil en tvangsinddrivelse alene kunne ske via fogedretten. Det vil kræve, at der forinden tilvejebringes et særligt grundlag for gælden i form af f.eks. en dom, eller at der indgås et forlig med skyldneren om gælden. Rimelige og relevante omkostninger til at tilvejebringe det særlige grundlag for gælden, f.eks. et forlig, vil kunne overvælttes på skyldneren, fordi gælden er privatretlig.

Kommunalt ejede forsyningsselskabers fordringer er tillagt en såkaldt udpantningsret, som indebærer, at disse fordringer umiddelbart kan inddrives gennem udlæg, uden at der forinden skal tilvejebringes et særligt grundlag f.eks. i form af et forlig med skyldneren eller en dom for gælden. Hvis disse fordringer skulle inddrives privat via fogedretten, vil også fogedretten umiddelbart kunne foretage udlæg på baggrund af udpantningsretten. Løsningen er udtryk for et kompromis mellem på den ene side den ønskede ligestilling med privatejede forsyningsselskabers inddrivelse og på den anden side et ønske om ikke at påføre skyldnerne væsentligt flere inddrivelsesomkostninger.

Som det i øvrigt fremgår af lovforslagets bemærkninger, er det fogedretten, der i den konkrete sag vil skulle træffe afgørelse om, hvilke udenretlige inddrivelsesomkostninger der vil kunne overvæltet på skyldneren.

Som nævnt ovenfor kan jeg kun opfordre til, at forsyningsselskaberne forsøger sig med en intensiveret opkrævning af deres krav, dvs. en udenretlig inddrivelse, der for skyldneren alt andet lige bør blive oplevet som mindre indgribende end en indenretlig inddrivelse med fogedrettens gennemførelse af en udlægsforretning. En skyldner, der er i stand til at betale sin gæld til et kommunalt ejet forsyningsselskab, har mulighed for at få afsluttet skyldforholdet tidligt i det udenretlige inddrivelsesforløb ved ganske enkelt at betale gælden, og det vil i så fald alt andet lige reducere de samlede udenretlige inddrivelsesomkostninger.

4. Brancheorganisationerne spørger, hvad der skal til for at sikre, og om det vil være juridisk muligt, at alle kommunalt ejede forsyningsselskaber – uanset at nogle fordringer kan være tillagt udpantningsret – får nøjagtig samme adgang til at få dækket inkassoomkostninger m.v., som de privatejede forsyningsselskaber har i forbindelse med såvel udenretlig som indenretlig inddrivelse af gæld.

Kommentar

En fuldstændig inddrivelsesmæssig ligestilling mellem de kommunalt ejede forsyningsselskaber og de privatejede forsyningsselskaber vil forudsætte, at udpantningsretten for de kommunalt ejede forsyningsselskabers offentligretlige fordringer ikke længere skulle gælde. Udpantningsretten indebærer, at disse fordringer umiddelbart kan inddrives af Gældsstyrelsens pantefogeder, uden at der forinden skal tilvejebringes et særligt grundlag som nævnt ovenfor. Hvis disse fordringer skulle inddrives privat via fogedretten, vil også fogedretten umiddelbart kunne foretage udlæg på baggrund af udpantningsretten. Det giver derfor ikke mening at ophæve udpantningsretten for fordringer, der tilhører kommunalt ejede forsyningsselskaber, der vælger at overgå til privat inddrivelse, fordi en ophævelse vil betyde, at der så vil være behov for at få et særligt grundlag i form af f.eks. en dom eller et forlig for disse offentligretlige krav. En ophævelse vil desuden indebære, at de omkostninger, der vedrører tilvejebringelsen af det særlige grundlag, vil kunne overvæltet på skyldneren. En ophævelse vil derfor kunne gøre inddrivelsen unødigt dyrere for skyldnere, der er kunder hos et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse.

Det er selvfølgelig muligt ved lov at ophæve udpantningsretten for de fordringer, der overgår til privat inddrivelse, og derved inddrivelsesmæssigt opnå en fuldstændig ligestilling med privatejede forsyningsselskaber, men som det fremgår ovenfor, vil en sådan ophævelse kunne gøre inddrivelsen unødigt dyrere for skyldnere, der er kunder hos et kommunalt ejet forsyningsselskab, der har valgt privat inddrivelse.